

noget Effert og Fast at holde mig til men syceper omkring paa det Uvisse i Ethern — benyttede en Eignelse, som jeg anvendte ved 2den Behandling, idet han begyndte med „Kongstanken“ og derfra hurtigt sprang til „Kongsemterne“ for at udvilde, at vor Ulykke her i Danmark havde været, at vi havde haft saamange tydske Konger og Dronninger — et langt Spring fra det, hvorom Sagen dreier sig ved denne Leilighed, og jeg ser heller ikke ret, hvoreledes det kan bringes i Forbindelse med denne Sag. Det kan dog ikke være det ærede Medlems Mening, at der, ligesom Grundloven foreskriver, at Kongen skal bekjende sig til den lutheriske Tro, saaledes skal der ogsaa foreskrives visse oldnordiske Betingelser for Danmarks Konge. Men hvad Meningen end har været, saa er det dog en Kjendsgjerning, at trods tydske Konger og Dronninger, hvoraf Danmark uregtelig har haft en stor Betsignelse, er dog Følelsen for vor nationale og nordiske Udvikling gaaet frem med ustandselige Skridt; thi den Slags aandelige Rørelser bryder sig ikke det Mindste om, hvem der sidder paa Thronen, og hvem der bærer Kronen, men de kynde sig kun om, hvoreledes Folket selv er bestaaffent, og om der end bliver sat nok saameget Tydss for oven, saa vil dog, naar Folkets eget Sind er stiftet til at bevare det Nordiske og Danske, dette nok formaa at holde sig selv oppe, selv overfor det værste Tryk, og ialfald er det dertil, at vort sikke Haab om Slesvigs Bevarelse er knyttet. Derneft forekommer det mig, at den Maade, hvorpaa det ærede Medlem for Ribe Amts Ade Valgkreds (Termanfen) søgte at drage fremmede Bidner ind i Forhandlingen for at give Erklæringer til hans Fordel, var saare mærkelig. Han gav os saaledes igaar et Citat af H. C. Ørsted, et smukt Citat, men et Citat, som ikke i fjerneste Maade vedrører, hvad der er Tale om i Flertallets Forslag eller overhovedet i Loven, thi det sagde ikke en Smule Andet end dette, at vi i vor Kunst og fortrinvis i vor Digtekunst maa huske paa, at vi ere af nordisk Rod, og at vi derfor bør bygge paa hjemlig Grund og ikke smykke os med det Fremmede, forinden vi have tilegnet os det i Mand og Sandhed. Men H. C. Ørsted

vilde vistnok, dersom Guderne havde forundet ham at leve i vore Dage, mere end nogen Anden være bleven forbauset over, at man med Paakalbelse af hans Navn opstillede den Paastand, at det oldnordiske Sprogstudium og Studiet af den nordiske Historie skulde udgjøre et særegent Led af vor lærde Skoledannelse, thi dette ligger saa fjernt fra ham som vel muligt. Endnu mærkværdigere var det dog, at det ærede Medlem citerede N. M. Petersen paa den Maade, han gjorde. N. M. Petersen har haft, jeg veed ikke om jeg skal kalde det, den Glæde eller Ære at blive stærkt benyttet under disse Forhandlinger af vore Modstandere, som bestandigt drage ham frem, og hvorvel jeg kun har kunnet faa de Bøger af ham, som man har benyttet i denne Retning, til Gjenemsyn i saa Minuter, saa har dette korte Gjenemsyn dog altid været fuldstændig tilstrækkeligt for mig til at se saa klart som Dagen, at dette Bidne inarest er en Modstander af hele den Retning, som anbefales af Flertallet i hans Navn. Jeg behøvede kun at laa op i den Bog, som det ærede Medlem citerede af, for at finde Udtalelser, der paa det Allerklareste godtgjøre dette. N. M. Petersen har som Slutning paa det, det ærede Medlem igaar oplæste for os, spurgt sig selv, hvad Forventning der vilde kunne have om det, som han forudsatte og forudsaa, nemlig Indførelsen af det oldnordiske Sprog i de lærde Skoler, og om den Tid vel kunde komme nogenfinde, „da hver Skolepog havde sin Hjemskringla liggende ved Siden af sin Cicero“. Da vi endnu ikke ere blevne rigtig nordiske Alle, turde det maasse ikke være overflødigt at erindre om, at Hjemskringla er Navnet paa Snorre Sturlesøns historiske Værk, man kunde ellers let misforstå, hvad der menes med den Hjemskringla, som Skoledrengen skulde have liggende ved Siden af sin latinske Bog. Dette af N. M. Petersen saa længselsfuldt imødesete Tidspunkt synes nu ikke at være saa overordentlig fjernt, thi det Forslag, den høitærede Minister har indbragt, og det Forslag, Mindretallet har stillet, og som Ministeren er villig til at understøtte, ville begge netop bringe det dertil, at enhver Skolepog vil ved Siden af sine